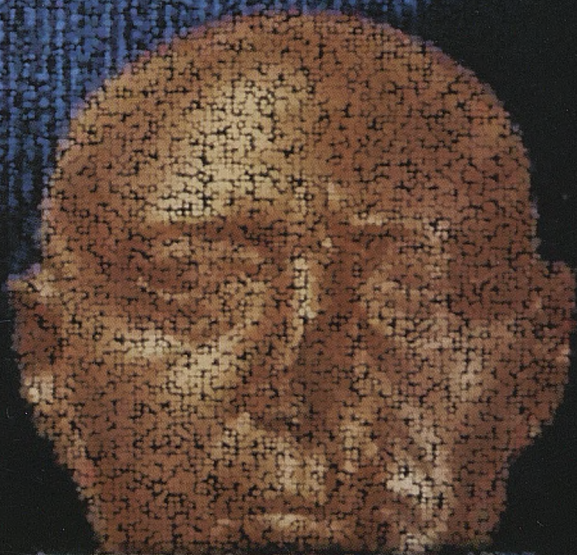

KRAKOWSKA
OPERA

Sezon XLIX

GIUSEPPE VERDI

AIDA

Dyrektor Naczelny / Managing Director
Bogusław Nowak

Z-ca Dyrektor d/s Ekonomicznych
Deputy Director-Economic Affairs
Piotr Rozkrut

Z-ca Dyrektor d/s Techniczno-Administracyjnych
Deputy Director-Technical and Administration
Andrzej Gurda

Spektakl powstał przy współpracy z / Performance in co-operation with

**Supierz Artist Management
i Fundacją Międzynarodowe Produkcje Operowe
(Stichting Internationale Operaproducties)**

Supierz Artist Management w Holandii od 1989 roku zajmuje się współprodukcją klasycznych dzieł operowych i baletowych. W ciągu trzynastu lat działalności stała się jedną z ważniejszych holenderskich agencji artystycznych produkujących spektakle operowe, operetkowe, baletowe, koncerty muzyki kameralnej, rosyjskiej muzyki prawosławnej, muzyki ludowej; organizuje także występy solistów i orkiestr. Większość z 220 przedstawień, które dzięki agencji corocznie są wystawiane, pochodzi z Polski, Czech, Węgier, Słowacji, Rosji i Ukrainy. Supierz Artist Management współpracuje z szerokim gronem międzynarodowych solistów. Jest organizatorem zagranicznych koncertów (m.in. w Polsce) zespołów holenderskich, takich jak: Orkiestra Muzyki XVIII-wiecznej pod dykcją Fransa Brüggena, Schönberg Ensemble, Wieland Kuijken, Kuijken Quartet z Gustavem Leonardtem.

W sezonie 2000-2001 Supierz Artist Management podjęła się produkcji spektakli dla Fundacji Międzynarodowe Produkcje Operowe (Stichting Internationale Operaproducties). Jest to Fundacja zajmująca się wystawianiem spektakli we współczesnej adaptacji (reżyseria i inscenizacja). Współpracuje z renomowanymi teatrami operowymi, zespołami artystycznymi oraz solistami na całym świecie. Do tej pory Fundacja wyprodukowała cztery opery: *Ariadnę na Naksos* Straussa, *Trubadura* i *Nabucco* Verdiego oraz *Carmen* Bizeta. Jej piątą operą będzie *Aida* Verdiego, której premiera odbędzie się 16 i 17 marca 2003 roku w Operze Krakowskiej w Krakowie.

Fundacja Międzynarodowe Produkcje Operowe powstała w 2000 roku, a jej założycielami byli dyrektorzy teatrów holenderskich. Celem jej działalności jest współpraca z najlepszymi teatrami operowymi z Czech, Węgier, Polski i Słowacji, czyli z krajów tzw. Grupy Wyszehradzkiej. Kierowana przez swoich założycieli i wspierana przez nieformalną grupę doradcą (czterech ambasadorów krajów Grupy Wyszehradzkiej w Holandii), Fundacja pozyskała ostatnio do współpracy, jako doradcę i producenta, Supierz Artist Management.

Sezon XLIX

GIUSEPPE VERDI

AIDA

Opera w czterech aktach, libretto Antonio Ghislanzoni

Opera in four acts; libretto by Antonio Ghislanzoni

REALIZATORZY / PRODUCERS

Kierownictwo muzyczne / Conductor

Andrzej Straszyński

Współpraca / Cooperation

Piotr Sułkowski

Reżyseria / Director

Michael Wedekind

Scenografia i kostiumy / Set Designer and Costumes

Ekkehard Kröhn

Realizacja oświetlenia / Light Designer

Erwin Jutz

Premiera / Première 16,17 marca / March 2003

Scena Operowa w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie

The Opera Stage at the J. Słowacki Theatre in Kraków

Współpraca realizatorska / Producers' Cooperation

Asystentki reżysera / Director's Assistants

Bożena Walczyk-Skrzypczak

Dorota Mularczyk

Asystentka scenografa / Set Designer's Assistant

Justyna Fular

Przygotowanie chóru / Chorus Leader

Ewa Bator

Asystent kierownika chóru / Chorus Leader's Assistant

Maciej Kozłowski

Korepetytorzy solistów / Soloists' Coach

Irena Celińska

Kristina Kutnik

Małgorzata Westrych

Korepetytor chóru / Chorus Coach

Oleg Sznicar

AIDA – DZIEŁO DUETÓW

Aida powstała w trudnym okresie życia kompozytora. Nieudana premiera paryska *Don Carlosa* w 1867 roku, śmierć ojca i teścia, początek romansu ze śpiewaczką Teresą Stolz naznaczają czteroletni okres do premiery *Aidy*. Opera została napisana na zamówienie wicekróla Egiptu, Izmaïła paszy, człowieka wrażliwego na sztukę i otwartego na kulturę europejską. Ogromną rolę odegrał tu znany naukowiec francuski, egiptolog z Luwru, wysłany do Kairu w 1851 roku. Mariette bej, bo o nim mowa, zafascynowany egipską kulturą napisał krótką nowelę, która spodobała się wicekrólowi do tego stopnia, że wysłano ją Camille'owi Du Locle – dyrektorowi Opéra Comique w Paryżu, by ten zamówił stosowne dzieło u Verdiego, Gounoda lub Wagnera. Wybór padł oczywiście na Verdiego, który pierwotnie niechętny pomysłowi w końcu uległ zapoznawszy się ze streszczeniem dzieła oraz z wysokością honorarium – 150.000 franków – trzykrotnie większą niż zapłata za *Don Carlosa*. Po chwili kompozytor był tak zafascynowany pomysłem literackim, że sam dyktował warunki wybranemu i sprawdzonemu wcześniej przez siebie libreciście – Antonio Ghislanzoniemu – lekarzowi, śpiewakowi operowemu, libreciście i wielkiemu ekscentrykowi.

Verdi chce, aby libretto *Aidy* odpowiadało w najdrobniejszych szczegółach jego wyobrażeniom dramaturgicznym. Zwraca uwagę na dobór słów, akcenty, długość frazy, a przede wszystkim często rezygnuje z wiersza zastępując go prozą. Kontynuuje też styl przedstawiony w *Don Carlosie* – co znawcy jego geniuszu potrafili docenić dopiero bez mała sto lat później – arie są raczej monologami i nie następują po nich popisowe kabaletty. Jedynym odstępstwem jest w *Aidzie* tradycyjna w formie aria Radamesa, będąca chyba ukłonem wobec tradycyjnej widowni włoskiej. Verdi i Ghislanzoni wymieniają niezliczoną ilość listów z uwagami i sugestiami na temat libretta, ale w końcu powstaje dzieło literackie, z którego zadowolony jest kompozytor. Efekt ich pracy jest zdumiewający – dzieło zrywa z szablonowością i koturnowością, stanowi nową i niebanalną materię operową.

Prace nad dziełem trwają bardzo intensywnie i już po czterech miesiącach Verdi jest w posiadaniu gotowej partytury. Premiera w Kairze miała odbyć się w styczniu 1871 roku, niestety wojna francusko-pruska pokrzyżowała te plany odwołując datę premiery o jedenaście miesięcy, aż do 24 grudnia 1871 roku. Fakt ten wpłynął na korzyść *Aidy*, Verdi bowiem dokonał pewnych poprawek w pierwotnym kształcie swojego dzieła, dopisując między innymi wielką arię tytułowej bohaterki w III akcie oraz zamawiając w Mediolanie wykonanie prostych tręb o staroegipskim kształcie, wykorzystanych w sławnym marszu triumfalnym. Dla potrzeb stylizacji stworzył skalę egipską, która była kolejnym przykładem jego geniuszu stylizacji. Nikt z ówczesnych nie miał pojęcia, jak mogła brzmieć muzyka egipska epoki faraonów, ale Verdiemu nie przeszkodziło to w stworzeniu brzmienia, które oddawało w jego mniemaniu – skądinąd trafnie – estetyczny klimat starożytności.

Prapremiera *Aidy* była oszałamiającym sukcesem. Publiczność wiwatowała w nieskończoność, recenzenci i krytycy dostrzegli w tym dziele wiele zalet. Sam kompozytor, mimo niekończących się próśb, namów i propozycji (także finansowych...) ze strony wicekróla Egiptu nie przyjechał na premierę. W listach do przyjaciół tłumaczył to z przymrużeniem oka obawą, "że Egipcjanie go zmumifikują". Śledził jednak z ogromną uwagą wszystko to, co rozgrywało się wokół jego najmłodszego "dziecka". Robił to z tym większym zapałem, że już za siedem tygodni od prapremiery kairskiej, 8 lutego 1872 roku, *Aidę* miała obejrzeć publiczność mediolańskiej La Scali. Przygotowania do premiery nadzorowane przez kompozytora co chwilę pobrzmiwają kłótniami, konfliktami. Ale Verdi świadom swojej władzy i potęgi w teatrze operowym niestrudzenie wymaga od całego zespołu podporządkowania się swojej wizji artystycznej.

Oczywiście wśród ogromnej rzeszy zachwyconych widzów byli też i tacy, którzy odnieśli się do *Aidy* z rezerwą, by nie rzec niechęcią... Już w kwietniu wystawiono operę w Parmie i na to przedstawienie pojechał mieszkający w sąsiednim miasteczku niejaki Prospero Bertani. Po przedstawieniu napisał do kompozytora uprzejmy, acz oficjalny list, w którym donosi, że obejrzał *Aidę* dwukrotnie. Jakkolwiek nie ma zastrzeżeń co do śpiewaków, a inscenizacja go wręcz poruszyła wszakże muzykę uważa za bezwartościową. Będąc jednocześnie biednym człowiekiem pozostającym na utrzymaniu rodziny domaga się zwrotu kosztów podróży, biletów do teatru oraz dwóch bardzo niesmacznych kolacji, które spożył na stacji kolejowej – razem 32 liry. Zapoznawszy się z listem Verdi polecił Ricordiemu zwrócić biedakowi pieniądze z wyjątkiem kosztów dwóch kolacji, które, jak napisano w załączonym liście, powinien zjeść w domu. W tym samym liście Verdi zobowiązał Bertaniego, by nigdy więcej nie wybrał się na żadną z jego oper. Przy całym jego wybuchowym charakterze, niejednokrotnie wątpliwych manierach i często wybiórczej pamięci nie można odmówić Verdiemu doskonałego poczucia humoru.

"*Aida* jest operą, którą z roku na rok coraz trudniej wystawiać. Scenografowie i reżyserzy nie znaleźli jeszcze współczesnego ujęcia dla widowiskowej i dekoracyjnej strony *Aidy*. A ujęcie z ubiegłego wieku, które zamienia finały I i II aktu w paradę jakichś gigantycznych marionetek, już naszym gustom zdecydowanie nie odpowiada".¹

Tak pisał Massimo Mila w połowie ubiegłego stulecia o dziele, które przez większość wielbicieli opery wymieniane jest jako jedno z najpopularniejszych dzieł tego gatunku. Wielki przepych i rozmach scen zbiorowych kusi realizatorów, z drugiej strony kameralność konfliktów i uczuć rozgrywających się między bohaterami zachęca reżyserów do kameralnych inscenizacji.

¹ M. Mila: Giuseppe Verdi. Bari 1958; s. 251 [cyt. za: H. Swolkień: Verdi. Kraków 1983]

Wyzwanie, jakie stawia dzieło prawie sześćdziesięcioletniego Verdiego, jest ogromne. Sama opera dziś jest żelazną pozycją repertuaru teatrów operowych, ale myliłby się ten, który twierdziłby, że jej wystawienie przynosi gwarantowany sukces. Nie ma w niej już popisowych arii i "numerów". Śpiewacy zmierzyć się muszą nie tylko z nowym wyzwaniem śpiewu dramatycznego, ale i z wieloma zadaniami scenicznymi. Akcja opery rozgrywa się właściwie pomiędzy dwiema kobietami – Aidą i Amneris. Ta pierwsza świadoma jest od samego początku swojego losu i pogodzona z nim konsekwentnie zmierza ku śmierci. Druga, miotana skrajnymi uczuciami niespełnionej miłości i nieokiełznanej zazdrości, jest właściwie najlepiej skonstruowaną postacią opery – mocna, wyrazista, dyktuje warunki, ale i ponosi ich konsekwencje. Obiekt pożądania i miłości obu pań, egipski wojownik Radames, jawi się na ich tle jako mężczyzna psychicznie słaby, nieodpowiedzialny i porywczy. To taki wieczny chłopiec machający drewnianym mieczem, który stanowi jego atrybut męskości. Amonasro, ojciec Aidy, to z kolei beznadziejny fanatyk narodowy, gotowy zniszczyć miłość córki, by realizować swoje polityczne cele. Ale to właśnie Aidę i Amonasra obdarował kompozytor jednym z najlepszych swoich duetów w III akcie opery, w którego kulminacyjnym momencie ojciec celowo wyrzeka się córki określając ją mianem niewolnicy faraonów. Duety w *Aidzie* mają niezaprzeczalny walor muzyczno-dramatyczny. Kolejnym przykładem geniuszu kompozytora jest wielka konfrontacja nieszczęśliwej miłości Amneris i jej całkowitego odrzucenia przez Radamesa w akcie IV. Stopniowo budowane napięcie w tej scenie wybucha niczym wulkan we wspólnym, ale jakże przeciwnym uniesieniu. Także na finał swojej opery Verdi raczy nas duetem, którego pierwowzór można odnaleźć w *Don Carlosie* – nieszczęśliwi kochankowie Aida i Radames wyznają sobie dożgonną miłość i pogodzeni z losem oczekują na śmierć. Verdi, oskarżany przez niektórych ówczesnych krytyków o typowo wagnerowskie podejście do muzyki, skomponował duet, który diametralnie różni się od dotychczasowych zakończeń jego oper. Jest kameralny, eteryczny i zmysłowy zaprzeczając temu, że dobra opera musi zawsze kończyć się długo, głośno i wysoko.

Paweł Orski

LIBRETTO

Opera w czterech aktach, *tekst: A. Ghislanzoni*

(odłona I - akt pierwszy i drugi, odłona II - akt trzeci i czwarty),

Akcja toczy się w Egipcie, w Tebach i Memfisie, za panowania faraonów.

Odsłona pierwsza

Pałac faraonów w Memfisie. Arcykapłan Ramfis oznajmia Radamesowi, że bogini Izyda wskazała go jako dowódcę wojsk mających walczyć z Etiopczykami. Radamesa łączy wzajemna miłość z piękną niewolnicą Aidą (aria: *Boska Aido...*) i ma nadzieję, że w nagrodę za zwycięstwo, które spodziewa się odnieść, otrzyma od Faraona rękę Aidy. Ale Amneris, córka Faraona, która właśnie wchodzi, od dawna kocha młodego wojownika. Radames wita ją chłodno – księżniczka domyśla się prawdy i bacznie śledzi jego zachowanie wobec Aidy, kiedy ta się pojawia. Wchodzi Faraon ze świtą i oddaje w ręce Radamesa dowództwo wojsk, mających walczyć z Etiopczykami, którzy zbliżają się już do Teb. Wszyscy cieszą się oprócz Aidy, która wie, że jej ukochany będzie walczyć z jej ojcem, królem Etiopczyków.

Świątynia boga Ftah. Ftah jest bogiem wojny i w jego świątyni odbywa się poświęcenie oręża Radamesa.

Komnata Amneris. Księżniczka dowiedziała się, że Radames powrócił z wojny jako zwycięzca i chce go olśnić swą urodą, poleca więc niewolnicom podać sobie najpiękniejsze suknie. Wchodzi Aida. Amneris podstępem dowiadytuje się o jej miłości, mówiąc, że Radames zginął na wojnie. Gdy rozpacz niewolnicy zdradza ją, Amneris okrutnie z niej szydzi (duet Amneris i Aidy).

Bramy Teb. Faraon wzywa swoich dworzan i lud, aby złożyli hołd zwycięskiemu dowódcy. Wchodzą wojska z Radamesem na czele. Amneris wkłada mu na głowę wieniec, a Faraon obiecuje nagrodę. Wprowadzają jeńców – lud chciałby ukarać ich śmiercią, ale Radames się za nimi wstawia. Wśród jeńców Aida rozpoznaje swojego ojca, który nakazuje jej milczenie. Faraon zgadza się na darowanie jeńcom życia, a nagrodą dla Radamesa ma być ręka Amneris i dziedzictwo tronu.

Odsłona druga

Brzeg Nilu. Swój wieczór panieński Amneris ma spędzić na modłach w świątyni Izydy, dokąd prowadzi ją arcykapłan. Za nią, w tajemnicy, wchodzi Aida, która nad brzegiem Nilu ma się po raz ostatni spotkać z Radamesem. Tam czeka na nią ojciec, który żąda od niej, aby dowiedziała się od Radamesa, którędy będzie szło wojsko Egipcjan. W pierwszej chwili Aida odmawia, później jednak ulega namowom Amonasra. Gdy nadchodzi Radames, Aida tak kieruje rozmową, że wódz mimo woli zdradza wojskową tajemnicę. Wówczas ukazuje się Amonasro i obiecuje Radamesowi rękę córki, jeśli zgodzi się on poprowadzić swoje wojsko w zasadzkę przygotowaną przez Etiopczyków. Radames jednak nie chce zdradzić ojczyzny. Nagle nadchodzi Amneris, wracająca ze świątyni Izydy. Widząc Radamesa z Aidą i jej ojcem, przywołuje arcykapłana. Radames nakazuje Aidzie i jej ojcu ucieczkę, a sam oddaje się w ręce Ramfisa.

Przejście w pałacu. Amneris żałuje teraz, że wydała Radamesa i chciałaby go uratować. Mówi mu więc, że ojciec Aidy został zabity podczas ucieczki, ale Aida żyje. Jeśli Radames wyrzeknie się jej, Amneris od Faraona uzyska dla niego przebaczenie. Radames odmawia i księżniczka w gniewie pozostawia go jego losowi. Ale gdy sąd kapłanów skazuje Radamesa za jego domniemaną zdradę, na zamurowanie żywcem, wściekłość Amneris obraca się przeciwko tym, którzy skazali na śmierć jej ukochanego.

Wnętrze świątyni ukazuje podziemny loch. Podczas gdy na górze, w świątyni odprawiane są modły, Radames w lochu oczekuje śmierci. Aida umiera razem z nim. Trzymając się w objęciach, żegnają życie i miłość. W świątyni nad nimi modli się Amneris.

(za: Karol Stromenger, *Iskier przewodnik operowy*, wyd. Iskry, Warszawa 1976)

LIBRETTO

Opera in four acts, written by A. Ghislanzoni

(scene one - acts one and two, scene two - acts three and four);

The events take place in Egypt – in Thebe and Memphis, in the time of the pharaohs

Scene One

Pharaohs' palace in Memphis. Arch-priest Ramphis announces to Radames that the goddess Isis has indicated him as the leader of armies to battle against the Ethiopians. Radames loves the beautiful slave girl Aida (aria: *Divine Aida...*) and hopes the Pharaoh would give him her hand in marriage as reward for his expected victory. But the Pharaoh's daughter Amneris, who is just coming in, has been in love with the young warrior for a long time. Radames greets her coldly; the princess guesses the truth and closely watches his behaviour towards Aida when the latter appears. The Pharaoh comes in with his entourage and appoints Radames chief of the army to fight the Ethiopians, who are approaching Thebe. Everyone rejoices, except Aida, who knows that her beloved is going to fight her father, king of the Ethiopians.

Temple of Ftah. He is a war god, and Radames' weapons are blessed in the temple.

Amneris' chamber. The princess learned that Radames has returned victorious and wants to dazzle him with her beauty. She orders her slave girls to bring her most exquisite dresses. Aida comes in. Amneris tricks her by saying that Radames was killed in battle and thus learns about her love for him. When the slave betrays herself through her despair, Aida jeers at her cruelly (Amneris and Aida's duet).

The gates of Thebes. The Pharaoh calls his courtiers and the people to pay homage to the victorious leader. The army arrives, led by Radames. Amneris puts a wreath on his head, and the Pharaoh promises him a reward. Prisoners of war are brought; the people would like to put them to death, but Radames pleads for them. Among the prisoners, Aida sees her father, who orders her to be silent. The Pharaoh agrees to let the prisoners live, and Radames is to be rewarded with Amneris' hand in marriage and the right to inherit the throne.

Scene Two

Nile river bank. Amneris is to spend the night before her wedding on prayers at the temple of Isis, where she is led by the arch-priest. Aida, who is to meet Radames by the Nile for the last time, follows her there in secret. At the temple she meets her father, who tells her to ask Radames which way the Egyptian army would proceed. At first Aida refuses, but then she succumbs to Amonasro's persuasion. When Radames comes, Aida directs the conversation so that the chief reveals the military secret involuntarily. Then Amonasro appears and promises Radames his daughter's hand in marriage, if he agrees to lead his troops into a trap set up by the Ethiopians. However, Radames does not want to betray his country. Suddenly Amneris appears, returning from the temple of Isis. When she sees Radames with Aida and her father, she calls the priest. Radames tells Aida and her father to escape, and he hands himself over to Ramphis.

A passage in the palace. Amneris now regrets having given Radames away and would like to save him. She tells him that Aida's father was killed during his escape, but Aida is alive. If Radames renounces Aida, Amneris would obtain a pardon for him from the Pharaoh. Radames refuses, and the angry princess leaves him to his own devices. But when the priests' court sentences him to be walled up alive for his alleged betrayal, Amneris' fury turns against those who sentenced her beloved to death.

The interior of the temple reveals an underground dungeon. While prayers are under way in the temple above, Radames awaits his death in the dungeon. Aida dies with him. Embracing one another, they say farewell to life and love. Amneris prays in the temple above them.

(based on: Karol Stromenger, *The Iskry Opera Guide*, Iskry publishers, Warsaw 1976)

OPERA – ZDARZENIA Z PRZESZŁOŚCI

Koncepcja inscenizacji

Zwiedzanie każdego muzeum nasuwa pytanie - co przekazuje nam historia? Jaki wywiera wpływ na nasz dzień dzisiejszy? Czy może być nośnikiem doświadczeń? Czy doświadczenia z niej płynące mogą zmienić poznawanie współczesności? Zwiedzając muzeum szuka się paraleli między przeszłością a teraźniejszością, sprawdzając jednocześnie jak silnie zdarzenia z historii na nas dzisiaj oddziaływują.

Spróbujemy pokazać, co oznacza marsz triumfalny. Każde zwycięstwo, to czyjaś klęska; każde świętowanie zwycięstwa jest katastrofą dla przegranych, oznacza ich niewolę i pozbawienie praw.

W operze *Aida* zwycięski wódz wojsk egipskich – Radames – nie jest w stanie zachować swojej miłości do Aidy, córki etiopskiego władcy – Amonasro. Przykazanie "kochaj swoich wrogów" nie może być dochowane. Miłość Aidy i Radamesa kończy się w więzieniu, które staje się ich wspólnym grobem.

Zajmują nas nie tylko historia nieszczęśliwej miłości, ale w równym stopniu następstwa konfliktu wojennego. W finale opery próbujemy opowiedzieć tę historię dalej. Podczas kiedy para kochanków umiera, zwycięzcy przygotowują zagładę pokonanego ludu. Triumf, który nie prowadzi do niczego dobrego. Jest tylko jedno zwycięstwo, dla którego warto ponieść każdą ofiarę – zwycięstwo rozsądku i dobra.

Michael Wedekind, Ekkehard Kröhn

OPERA – EVENTS FROM THE PAST

Staging concept

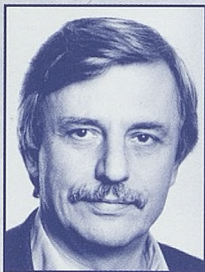
Visiting any museum causes a question to arise: what is history telling us? What influence does it have on the present? Can it be a carrier of experience? Could experience derived from it affect our perception of the present? When visiting a museum, one seeks parallels between the past and the present, seeing at the same time how strongly historical events affect us now.

Let us try and show what a triumphant march means. Every victory is someone else's defeat; every celebration of victory is a disaster for the defeated. The result of victory is oppression of those conquered; it means their captivity and loss of rights.

In the opera *Aida*, Radames – the victorious leader of the Egyptian army – is unable to preserve his love for Aida, daughter of the Ethiopian ruler Amonasro. The commandment "love your enemies" cannot be observed. Aida and Radames' love ends in prison, which becomes their grave.

We are preoccupied not only by the story of doomed love, but equally by consequences of war. We try to continue this story in the final part of the opera. While the pair of lovers dies, the victors prepare to exterminate the conquered people. The triumph does not lead to good, as victory is the child of destruction. There is only one victory, which is worthy of any sacrifice, and that is the victory of common sense and good.

Michael Wedekind, Ekkehard Kröhn

Michael Wedekind – reżyser

Naczelny reżyser Sceny Dramatycznej w Teatrze w Lubece oraz Sceny Operowej w Teatrze w Heidelbergu. Przez pięć lat był dyrektorem artystycznym w "Atelier Theater" w Bernie w Szwajcarii. Pracował gościnnie w 25 różnych teatrach m.in. w Barcelonie, Zürichu, Berlinie, Frankfurtu n/Menem, Monachium, reżyserując ponad 170 spektakli dramatycznych, oper, operetek i musicali.

Andrzej Straszynski - kierownik muzyczny, dyrygent

Dyrygent operowy i symfoniczny, m.in. Teatru Wielkiego w Warszawie, gdzie w latach 1991-1994 był dyrektorem artystycznym, a do dziś jest stałym dyrygentem warszawskiej sceny operowej. Wśród jego realizacji muzycznych znalazły się m.in. opery Donizettiego, Verdiego, Pucciniego, Belliniego, Rossiniego, Straussa, Pendereckiego, Gounoda. Występował na całym świecie, dokonał też wielu nagrań, zarówno w Polsce, jak i za granicą.

Piotr Sułkowski – dyrygent

Dyrygent Opery Krakowskiej, dyrektor muzyczny oraz dyrygent Opera Wildwood Festival w Little Rock w USA, założyciel i dyrektor Orkiestry Kameralnej "Forum Sinfonia", stypendysta Internationale Bachakademii w Niemczech, a także stypendysta Oregon Beach Festival w USA. Z "Forum Sinfonia" prowadzi aktywną działalność koncertową, uczestnicząc w wielu krajowych i międzynarodowych konkursach, koncertach i festiwalach. Zajmuje się też pracą dydaktyczną.

Ekkehard Kröhn – scenograf i projektant kostiumów

Urodził się w 1936 roku w Czechach, w latach 1958-1962 studiował grafikę w Wyższej Szkole Artystycznej w Bremie oraz w Akademii Sztuk Pięknych w Stuttgarcie. W Teatrze w Württembergu był asystentem Gerda Richtera. Tworzył projekty scenografii oraz projekty kostiumów dla teatrów w Reykjavíku, Barcelonie, Tiflis, a w Niemczech - w Berlinie, Stuttgarcie, Karlsruhe, Wiesbaden, Saarbrücken i Freiburgu. Ma atelier w Heilderbergu. W ubiegłym roku zaprojektował scenografię do opery *Nabucco* Verdiego w Teatrze Wielkim w Łodzi.

Erwin Jutz – realizator oświetlenia

Rocznik 1952, po ukończeniu studiów na Wydziale Techniki Fizycznej, pracował przez wiele lat jako mistrz oświetleniowy w teatrach i telewizji. Kierował działem oświetlenia przy produkcji musicali *Starlight Express* i *Phantom der Oper*. Był asystentem W. Gobbela i P. Pyanta przy produkcji oper, m.in. podczas festiwalu w Bregenz, Salzburgu, a także w Teatrze Muzycznym w Amsterdamie. Pracował w teatrach w Kolonii i Bremie, a następnie prowadził dział oświetlenia w teatrze w Heidelbergu. Od 2002 roku pracuje jako niezależny projektant oświetlenia.

OBSADA / CAST

AIDA

Monika Swarowska-Walawska
Barbara Kubiak (gościnnie/guest)
Jordanka Derilova (gościnnie/guest)
Magdalena Barylak (gościnnie/guest)

AMNERIS

Bożena Zawiślak-Dolny
Galia Ibragimova (gościnnie/guest)

RADAMES

Tomasz Kuk
Ernesto Grisales (gościnnie/guest)
Paweł Wunder (gościnnie/guest)

AMONASRO

Andrzej Biegun
Andrzej Niemierowicz (gościnnie/guest)
Marco Maria Santoro (gościnnie/guest)

RAMFIS

Wiesław Nowak
Paweł Izdebski (gościnnie/guest)
Bogdan Kurowski (gościnnie/guest)
Andrzej Saciuk (gościnnie/guest)

FARAON / PHARAOH

Piotr Miciński (gościnnie/guest)

Wiesław Nowak

Bogdan Kurowski (gościnnie/guest)

POSŁANIEC / MESSENGER

Franciszek Makuch

Paweł Szczepanek

KAPŁANKA / PRIESTESS

Bożena Walczyk-Skrzypczak

Kamila Mędrek-Żurek

Anna Gajdzik

Orkiestra i Chór Opery Krakowskiej
The Kraków Opera Orchestra and Choir

SUFLER / PROMPTER

Dorota Sawka

INSPIKJENCI / STAGE MANAGERS

Anna Jaworska

Agnieszka Surczyńska

Hanna Podkanowicz-Zarycka

Monika Swarowska-Walawska – sopran

Jest laureatką konkursów wokalnych krajowych i zagranicznych. Od 1983 roku jest solistką Opery Krakowskiej, a od 1987 roku prowadzi klasę śpiewu w Akademii Muzycznej w Krakowie. W swoim repertuarze ma utwory operowe, oratoryjne i pieśni. Do jej najważniejszych ról należą m.in.: Abigail w *Nabucco* i Amelii w *Balu maskowym* Verdiego, Łucji w *Łucji z Lammermoor* i Noriny w *Don Pasquale* Donizettiego, tytułowej Toski w operze Pucciniego, Micaëli w *Carmen* Bizeta oraz tytułowej Halki w operze Moniuszki. Koncertuje w kraju i za granicą. Dokonała licznych nagrań radiowych, płytowych i telewizyjnych.

Barbara Kubiak – sopran

Już w czasie studiów zadebiutowała w Teatru Wielkim w Poznaniu partią Pierwszej Damy w *Czarodziejskim flecie* Mozarta (1986), a od 1987 roku jest stale związana z tą sceną operową. Współpracuje z teatrami operowymi w Polsce, występowała m.in. w Holandii, Belgii i Wielkiej Brytanii, prezentując się w repertuarze Verdiowskim (*Aida*, Abigail w *Nabucco*, Leonora w *Trubadurze*) i Puccinowskim (*Madama Butterfly*, *Tosca*). Występowała m.in. w operach Moniuszki (tytułowe partie w *Hrabinie* i *Halce*), Mozarta (*I Dama*, Pamina w *Czarodziejskim flecie*, Hrabina w *Weselu Figara*) oraz *Requiem* Verdiego, *War Requiem* Brittena, *IX Symfonii* Beethovena, *IV i VII Symfonii* Mahlera, *II i III Symfonii* Góreckiego oraz *Angelus* Kilara.

Jordanka Derilova – sopran

Ukończyła Akademię Muzyczną w Sofii w 1993 roku. Zadebiutowała w Operze w Burgas w roku 1993 rolą Elżbiety w *Don Carlosie*, a później Desdemony w *Otelli* Verdiego. Od 1998 roku związana jest z Operą Narodową w Pradze, jednocześnie współpracuje z Teatrem Narodowym w Mannheim, występowała gościnnie w wielu teatrach operowych Europy. Najczęściej wykonywane przez śpiewaczkę partie, to Abigail w *Nabucco*, tytułowa *Aida* w operach Verdiego, czy tytułowa *Tosca* w operze Pucciniego. W 2001 roku koncertowała w Japonii (Tokio, Osaka, Sapporo), jako partnerka Jose Cury. Otrzymała kontrakt na występy w Operze w Palm Beach na Florydzie w 2004 roku, jako Manon w *Manon Lescaut* Pucciniego. Stale współpracuje z Supierz Artist Management.

Magdalena Barylak – sopran

W 1998 roku ukończyła Krakowską Akademię Muzyczną; w czasie studiów była dwukrotnie stypendystką Internationale Bachakademie H. Rellinga w Stuttgartu. Jest laureatką nagrody specjalnej w kategorii operowej na Międzuczelnianym Konkursie Wokalnym w Dusznikach Zdroju. Pracuje również jako asystentka w Katedrze Wokalistyki Akademii Muzycznej w Krakowie. Od 2001 roku współpracuje z Operą Krakowską; wystąpiła m.in. w operze *Jaś i Małgosia* Humperdincka. Ma w repertuarze partie w operach: *Bal maskowy*, *Makbet* Verdiego, *Rycerskość wieśniacza* Mascagniego, *Holender tułacz* Wagnera.

Galia Ibragimova – mezzosopran

Jest absolwentką Akademii Muzycznej w Moskwie w klasie śpiewu profesor M. Miglau. Na scenie występuje od 1989 roku prezentując bardzo szeroki repertuar wokalny, od starych romansów rosyjskich, po tradycyjne pieśni rosyjskie i romanse cygańskie. Jest laureatką międzynarodowych konkursów wokalnych. Od 1997 roku artystką jest solistką Opery Narodowej w Pradze, występując w repertuarze mezzosopranowym, m.in. w *Carmen* Bizeta, *Aidzie*, *Trubadurze*, *Balu maskowym* Verdiego, *Madame Butterfly* Pucciniego, *Hamlecie* Thomasa. Występuje na całym świecie, m.in. w 1999 roku prezentowała swój kunszt wokalny w galach operowych w Waszyngtonie i Atlancie, Nagoi, Tokio, Osace i Nagasaki.

Bożena Zawiślak-Dolny – mezzosopran

Od 1988 roku jest solistką Opery Krakowskiej. Powszechnie uznana za najlepszą polską odtwórczynię partii tytułowej Carmen w operze Bizeta. Postać tę kreowała niemal we wszystkich teatrach operowych w Polsce. Publiczność polska i zagraniczna miała okazję poznać jej znakomite kreacje w operach Rossiniego (*Kopciuszek*, *Cyrulik sewilski*, *Semiramida*) i Verdiego (*Bal maskowy*, *Trubadur*, *Nabucco*, *Rigoletto*). Jest śpiewaczką wszechstronną, z powodzeniem śpiewa w operze, operetce i musicalu. Występuje w repertuarze oratoryjno-kantatowym (*Stabat Mater* Pergolesiego i Szymanowskiego, *Requiem* Verdiego i Dvořaka, *VIII Symfonia* Mahlera, *Czarodziejska miłość* de Falli).

Ernesto Grisales – tenor

Urodzony w Kolumbii i wychowany w Hiszpanii, ukończył studia muzyczne w Madrycie. Szybko zdobył popularność jako utalentowany tenor liryczny, śpiewając wiele głównych partii operowych. W roku 1995 został zaproszony przez Zubina Mehtę do Deutsche Oper w Berlinie, jako wykonawca roli Radamesa w *Aidzie* Verdiego. W rolę tę artysta wcielił się ponownie w roku 1997, podczas festiwalu operowego w Sankt Margarethen, a w 2000 roku - w Arena di Verona. W 1998 roku wystąpił w Rzymie jako Don Jose w *Carmen* Bizeta. W 2002 roku w operze w Montrealu wykonywał partię Cavaradossiego w *Tosce* Pucciniego.

Tomasz Kuk – tenor

Ukończył Akademię Muzyczną w Krakowie. Jest laureatem wielu prestiżowych konkursów wokalnych w Polsce i za granicą. Od 1996 r. jest solistą Opery Krakowskiej; na jej scenie wykonywał partie Tamina w *Czarodziejskim flecie* Mozarta, Artura w *Łucji z Lammermoor* Donizettiego, Cavaradossiego w *Tosce*, Rudolfa w *Cyganerii* Pucciniego, Izmaela w *Nabucco*, Carlota w *Joannie d'Arc*, Manrica w *Trubadurze* i Alfreda w *Traviacie*, Makdufa w *Makbecie* Verdiego, Tybalt w *Il Capuleti e Montecchi* Belliniego, Turiddu w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego, Don Josego w *Carmen* Bizeta. Bierze udział w koncertach w kraju i za granicą, prezentując repertuar oratoryjny, pieśniarski i operowy, m.in. *Requiem G. Verdiego* i *IX Symfonię* Beethovena.

Paweł Wunder – tenor

Urodzony w Kazachstanie, studiował w Akademii Muzycznej w Sankt Petersburgu. W latach 1991-1993 był solistą Państwowej Opery we Wrocławiu, a od 1993 roku współpracuje z Operą Krakowską. Artysta ma w swoim repertuarze partie operowe i oratoryjne z różnych epok, jednak największe sukcesy odnosi w dziełach kompozytorów romantycznych (Max w *Wolnym strzelcu* Webera, tytułowy Faust w operze Gounoda, Izmael w *Nabucco* Verdiego) oraz współczesnych (*Polskie Requiem*, *Czarna maska*, *Król Ubu* Pendereckiego). Największe uznanie przyniosła mu tytułowa rola w operze *Król Ubu* Pendereckiego, w której występował m.in. na międzynarodowych festiwalach w Niemczech i we Francji.

Andrzej Biegun – baryton

Studiował w Akademii Muzycznej w Krakowie, a od 1981 roku jest solistą Opery Krakowskiej, gdzie zadebiutował partią Marcela w *Cyganerii* Pucciniego. Wykonawca czołowych partii barytonowych m.in. w operach: *Kserkses* Haendla, *Tosca* Pucciniego, *Eugeniusz Oniegin* Czajkowskiego, *Rigoletto*, *Nabucco*, *Bal maskowy*, *Traviata* Verdiego, *Cyrulik sewilski*, *Kopciuszek* Rossiniego, *Łucja z Lammermoor*, *Don Pasquale* Donizettiego, *Straszny dwór*, *Halka* Moniuszki, *Król Roger* Szymanowskiego, *Król Ubu* Pendereckiego. Ma w swoim repertuarze także role operetkowe i musicalowe. Występował w wielu krajach Europy, a także w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Współpracuje z Teatrem Narodowym w Warszawie.

Andrzej Niemierowicz – baryton

Absolwent Łódzkiej Akademii Muzycznej; brał udział w międzynarodowych festiwalach wokalnych. Jest solistą Teatru Wielkiego w Łodzi i Polskiej Opery Kameralnej. Dokonał licznych nagrań dla Polskiego Radia (m.in. *Die schöne Müllerin* Schuberta). Współpracuje z zespołem madrygalistów "Bornus Consort" specjalizującym się w interpretacji muzyki renesansu i wczesnego baroku. W latach 1992-1994 występował w Hessisches Staatstheater w Wiesbaden. Gościnnie występuje na scenie Opery Narodowej w Warszawie. Podczas licznych tournée śpiewał w Austrii, Belgii, Holandii, Luksemburgu, Francji, Szwajcarii, Niemczech, we Włoszech, Hiszpanii i Rosji.

Marco Maria Santoro – baryton

Studiował architekturę i jednocześnie śpiew. Zadebiutował we wrześniu 1994 roku w Teatrze Miejskim w Pistoii w *Pajacach* Leoncavallo. Miesiąc po swoim debiucie scenicznym wystąpił z recitalem w Pałacu Europy w Cannes, zyskując ogromną aprobatę i uznanie zarówno publiczności, jak i krytyki. W grudniu tego samego roku zagrał w *Traviacie* Verdiego w Mediolanie i *Carmen* Bizeta w Rzymie. Występuje niemal we wszystkich teatrach włoskich, a także w wielu teatrach Europy. W repertuarze artysty znajdują się role w następujących dziełach: *Purytanie* Belliniego, *Cyganeria* Pucciniego, *Otello*, *Aida* Verdiego, *Don Giovanni* Mozarta, *Cyrulik sewilski* Rossiniego. Brał udział w festiwalach operowych w Wenecji, Rzymie, Pizie, Tunisie.

Wiesław Nowak – bas

Studiował w Akademii Muzycznej w Krakowie, uczestniczył w kursach wokalnych we Wrocławiu i Weimarze. Jest laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów wokalnych w Krynicy, Bytomiu, Tuluzie i Rio de Janeiro. Od 1979 roku jest solistą Opery Krakowskiej. Występował także w Operze w Saarbrücken; był solistą Teatru Wielkiego w Warszawie. Bogaty repertuar solisty obejmuje 40 ról, w tym około 15 pierwszoplanowych; począwszy od dzieł barokowych (Pergolesi, Haendel) i klasycznych (Mozart), poprzez romantyczne (Weber, Verdi, Gounod, Offenbach, Bizet, Czajkowski, Moniuszko, Puccini), po dzieła kompozytorów XX-wiecznych (Szymanowski, Strawiński, Penderecki).

Paweł Izdebski – bas

Urodzony w Polsce, studia wokalne ukończył w Bostonie, kształcił się także w Santa Barbara w Kalifornii (1987), gdzie zadebiutował w *Cyganerii* Pucciniego. W 1989 roku rozpoczął pracę w Lincoln Center, występując w operze Philipa Glassa *Fall of the House of Usher*. Od następnego roku współpracuje z Operą w Zürichu, występując m.in. w *Trubadurze*, *Balu maskowym* Verdiego, *Eugeniuszu Onieginie* Czajkowskiego, *Czarodziejskim flecie* Mozarta. Występuje w Niemczech, najpierw w Teatrze w Koblencji, a od 1996 roku jako solista w Teatrze Narodowym w Meiningen. Do najważniejszych kreacji artysty należą role w operach m.in. Gounoda, Smetany, Verdiego, Mozarta, Wagnera, Donizettiego, Straussa. Występuje gościnnie niemal na całym świecie.

Bogdan Kurowski – bas

Studiował w Akademii Muzycznej w Warszawie; zadebiutował w 1984 roku partią Don Alfonsa w *Cosi fan tutte* Mozarta, na scenie Teatru Wielkiego w Warszawie. Był solistą Opery w Bydgoszczy, Opery Śląskiej w Bytomiu, Teatru Wielkiego w Łodzi i Teatru Wielkiego w Poznaniu. Współpracował także z wieloma innymi teatrami operowymi w kraju. Występował na scenach i estradach koncertowych w Europie i Azji. Brał udział w światowej prapremierze opery Theodorakisa *Elektra* (Luksemburg, 1995) i w polskiej prapremierze opery Probsty *Maksymilian Kolbe* (Bytom, 1990). W swoim dorobku artystycznym ma ponad 50 partii operowych, 20 oratoryjnych i około 200 pieśni.

Andrzej Saciuk - bas

Urodzony na Wołyniu, po wojnie osiadł w Łodzi, gdzie ukończył studia wokalne. W roku 1955 na scenie Łódzkiego Studia Operowego zadebiutował partią Skołuby w *Strasznym dworze* Moniuszki. Od 1957 roku pracuje jako reżyser i śpiewak w Operze Śląskiej w Bytomiu; od 1960 roku współpracuje z Operą w Łodzi, Poznaniu i Operą Kameralną w Warszawie. Wyjechał do Niemiec, gdzie pracuje w Operze w Düsseldorfie. Artysta ma w repertuarze większość partii basowych z oper i oratoriów, m.in. z *Don Carlosa* i *Nabucco* Verdiego, tytułowa rola w *Borysie Godunowie* Musorgskiego, z *Fausta* Gounoda, ze *Zmierzchu bogów* Wagnera, a także partie basowe w *Requiem* Verdiego i *Requiem* Mozarta oraz w *Stabat Mater* Rossiniego i *Stabat Mater* Dwořaka.

Piotr Miciński – bas

Pochodzi z Katowic, studiował na Akademii Muzycznej w Łodzi; jeszcze podczas studiów rozpoczął współpracę z Teatrem Wielkim w Łodzi, a od 1987 roku jest jego solistą. Debiutował partią Figara w *Weselu Figara* Mozarta. Współpracuje z teatrami muzycznymi i filharmoniami w całej Polsce; brał udział w licznych tournées zagranicznych. Zagrał do dziś ponad 40 ról w operach, operetkach i musicalach. Brał udział w polskiej prapremierze *Ubu Rex* Pendereckiego (rola Króla Wacława), w *Echnatonie* Glassa, *Mężczyzna, który pomylił żonę z kapeluszem* Nymana. Śpiewał w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego, *Don Giovannim* Mozarta, *Łucji z Lammermoor* Donizettiego, *Purytanach* Belliniego. Należy do nielicznych artystów, wykonujących muzykę współczesną.

Franciszek Makuch – tenor

Studiował w Konserwatorium w Krakowie; w swoim dorobku artystycznym ma około 40 ról operowych i operetkowych, m.in.: Dancairo w *Carmen* Bizeta, Spoletta w *Tosce* Pucciniego, Gaston w *Traviacie*, Verdiego, Normano w *Łucji z Lammermoor* Donizettiego, Andreas, Cochenille, Pitichinacio, Franciszek w *Opowieściach Hoffmana* Offenbacha, Janczi w *Wiktorii i jej huzarze* Ábrahâma, Iwan w *Carewiczu* Lehâra, Koloman Żupan w *Hrabinie Maricy* Kálmána. Jest laureatem Konkursu Moniuszkowskiego w Łodzi w 1970 roku. Występował na scenach teatrów Szwajcarii, Francji, Włoch, Holandii, Niemiec, Luksemburga, Izraela, Stanów Zjednoczonych, krajów byłego Związku Radzieckiego.

Bożena Walczyk-Skrzypczak – sopran, asystentka reżysera

Edukację muzyczną odbyła w Akademii Muzycznej w Krakowie. Współpracowała z teatrami muzycznymi oraz filharmoniami w Gdyni, Warszawie, Krakowie, Lublinie. Obecnie jest solistką Opery Krakowskiej. Współpracuje z Narodowym Starym Teatrem przy nagraniach muzyki teatralnej (*Peer Gynt* Ibsena). Repertuar solistki obejmuje liczne partie operowe i operetkowe m.in.w: *Nabucco* Verdiego, *Łucji z Lammermoor* Donizettiego, *Czarodziejskim flecie* Mozarta, *Dydonie i Eneaszu* Purcella, *Orfeusza i Eurydyce* Glucka, *Księżniczce czardasza* Kálmána, *Wesołej wdówce* Lehâra, *Człowieku z La Manchy* Leigha.

DYRYGENCI

Roland Bader,* Tadeusz Kozłowski,*
Stanisław Krawczyński,* Tomasz Lida,
Wojciech Michniewski,* Bogdan Olędzki,*
Andrzej Straszynski,* Piotr Sułkowski

SOLIŚCI

Soprany

Marta Abako, Magdalena Barylak,* Krystyna Behounek,
Maria Domańska, Iwona Hossa-Derewecka,*
Zofia Jabłońska,* Barbara Kubiak,* Małgorzata Lesiewicz,
Dorota Mentel, Iwona Noszczyk,* Katarzyna Nowak,*
Katarzyna Oleś-Blacha,* Edyta Piasecka, Anna Plewniak,
Marta Poliszot, Monika Swarowska-Walawska,
Krystyna Tyburowska, Bożena Walczyk-Skrzypczak,
Karin Wiktor-Kałużka, Joanna Woś*

Mezzosoprany

Elżbieta Janus,* Monika Ledzion,*
Danuta Nowak-Pończyńska,* Maria Seremet,*
Katarzyna Słota-Marciniec,* Bożena Zawiślak-Dolny

Tenory

Krzysztof Bednarek,* Janusz Dębowski,
Ireneusz Jakubowski,* Imeri Kawsadze,
Jerzy Knetig,* Tomasz Kuk, Franciszek Makuch,
Andrzej Orechwo,* Dariusz Pietrzykowski,*
Kazimierz Różewicz, Paweł Skatuba,* Jan Wilga,*
Wojciech Wróblewski, Jan Zakrzewski,
Adam Zdunikowski,* Janusz Żelobowski*

Barytony

Wiesław Bednarek,* Andrzej Biegun,
Władysław Guzik, Adam Kruszewski,*
Zbigniew Macias,* Włodzimierz Skalski,*
Rafał Songan,* Konrad Szota

Basy

Przemysław Firek, Bogdan Kurowski,*
Piotr Nowacki,* Wiesław Nowak,
Rafał Siwek,* Romuald Tesarowicz*

Aktorzy współpracujący

Małgorzata Bielska,* Joanna Liszowska,*
Marek Litewka,* Kajetan Wolniewicz*

* współpraca

I skrzypce

Swietłana Siemiannikowa (*koncertmistrz*),
Paweł Wójtowicz (*z-ca koncertmistrza*),
Ewa Sobczak, Teresa Szarek,
Barbara Łobaczewska-Kuźnia,
Igor Laszkiewicz, Edyta Szlachetka,
Anna Stolarz, Adam Ziętkiewicz, Michał Sternicki

II skrzypce

Iwona Ibek-Milewska, Bożena Baran-Darska,
Tomasz Kuźnia, Halina Boroni,
Ewa Welanyk, Jan Malik,
Agnieszka Majerska, Angela Sznicar

altówki

Aleksandra Michajlenko, Igor Petryczenko,
Vitalij Michajlenko, Małgorzata Piekarczyk,
Maria Drak, Piotr Augustyn, Janusz Chrzanowski

wiolonczele

Barbara Drobniaak-Jakóbiak (*koncertmistrz*),
Alina Grochala, Krzysztof Wójtowicz,
Barbara Wrońska-Korzeniowska, Danuta Pańczyk,
Stanisława Komońska, Leszek Pacanek

kontrabasy

Jerzy Porosło, Marek Lewandowski,
Marek Bednarczyk

flety

Janusz Pańczyk, Wiesław Suruło,
Małgorzata Gładys

oboje

Leonid Pozdeev, Mirosław Drak,
Sylwia Tomera-Długosz

klarnety

Jerzy Krowicki, Dezyderiusz Boroni,
Ryszard Cieśla, Stanisław Olko

fagoty

Arkadiusz Babiński, Patryk Krzyszkowski,
Marcin Krakowski

ORKIESTRA

waltornie

Jarosław Jaworski, Ryszard Rakoczy,
Paweł Siedlik, Antoni Pietras, Marek Jałocha

trąbki

Marek Domagalski, Maurycy Biesiadecki,
Jacek Król

puzony

Arkadiusz Bała, Bogdan Piznal,
Wacław Fular, Krzysztof Węgrzyn

tuba

Jarosław Janecki

perkusja

Sylwia Romek, Maria Stojek,
Marcin Kotarba, Jacek Wać

harfa

Lilianna Kosiorowska-Wysocka

fortepian, czelesta, organy

Maria Mazurkowska

inspektorzy

Paweł Siedlik, Piotr Augustyn

bibliotekarz

Leszek Pacanek

CHÓR

Kierownik

Ewa Bator

Asystent kierownika

Maciej Kozłowski

Sopran

Alina Antonik, Zofia Ciszewska, Maria Czarnecka-Reichel,
Bogumiła Gorczyca, Joanna Grandys, Małgorzata Hyży-Wypart,
Bożena Kiełbińska, Kamila Mędrak-Żurek,
Elżbieta Mikulska, Joanna Rakoczy, Aleksandra Sotnicka,
Małgorzata Sznajder-Dziechciowska,
Anna Wątrobska-Jękot, Maria Węgrzyn,
Jadwiga Wierzbicka-Delekta, Lidia Zoń-Raymond

Alty

Agnieszka Czekaj-Janicka, Anna Gajdzik,
 Elżbieta Gebel-Nikoniuk, Agata Gondek,
 Anna Kostiuszyna, Maria Mitkowska,*
 Lucyna Ordon-Klimczak, Maria Pawlisz,
 Joanna Piękoś, Lidia Pirowska,
 Hanna Swaryczewska, Teresa Tippe,
 Monika Wojtasiewicz-Oleniak

Tenory

Andrzej Całka, Jarosław Dijuk,
 Krzysztof Kogut, Maciej Kozłowski,
 Dariusz Palonek, Wiesław Popiołek,
 Wojciech Radoń, Adam Rusek,
 Paweł Szczepanek, Łukasz Zakrzewski,
 Artur Zgrajka

Barytony

Krzysztof Kiełbiński, Stanisław Knapik,
 Andrzej Kusza, Jan Migala, Andrzej Wartalski

Basy

Marcin Herman, Adam Kossek, Józef Perun,
 Ludomir Rogalewski, Adam Sadzik

Akompaniator

Oleg Sznicar

Inspektor

Maria Pawlisz

Bibliotekarz

Bożena Kiełbińska

BALET

Kierownik

Jacek Drozdowski

Z-ca Kierownika

Monika Myśliwiec

Soliści

Renata Drozdowska, Elena Korpusenko,
 Monika Myśliwiec, Jacek Drozdowski, Zbigniew Hatłas,
 Adam Klafczyński, Marek Kobielski, Victor Korpusenko,
 Vasył Masliy, Krzysztof Szymaniuk

* współpraca

BALET

Koryfeje

Marzena Biesiadecka, Magdalena Malska,
Wioletta Maciejewska, Małgorzata Piechnik,
Gabriela Rybicka-Kwaśny, Maja Witkowska-Miś,
Marta Żurawska-Kobielska, Tomasz Wojciechowski

Tancerze

Karolina Cichy, Joanna Dobrzańska, Bożena Kołodziejczak,
Sebastian Kubacki, Adam Mośko, Tomasz Szaro, Igor Wroniecki

Inspektor

Vasyl Masliy

Akompaniator

Tadeusz Markowski *

Asystent Dyrektora Artystycznego

Krzysztof Szafran

Koordinacja Pracy Artystycznej

Lidia Danecka

Ewa Gąsiewska

Asystent Reżysera

Ewa Stengl

Asystent Scenografa

Bożena Pędziwiatr

Kierownik Działu Marketingu

Katarzyna Woźniak

Dział Marketingu

Katarzyna Brykiewicz

Monika Brzegowska

Elżbieta Szlezyngier

Ewa Świdorska-Winnicka

Impresariat

Anna Chyla

Korepetytorzy solistów

Irena Celińska

Małgorzata Westrych

Kristina Kutnik

* współpraca

Kierownik Działu Technicznego

Magdalena Zagórska

Kierownik Produkcji Działu Technicznego

Grzegorz Gurda

Kierownik Sceny

Tadeusz Sajak

Kierownik Pracowni Elektrycznej

Józef Rybarczyk

Kierownik Pracowni Krawieckiej Damskiej

Alicja Tekiel

Kierownik Pracowni Krawieckiej Męskiej

Ewa Dura

Kierownik Pracowni Perukarsko-Fryzjerskiej

Jadwiga Bąk-Gach

Pracownia Modniarska

Helena Dziubek

Pracownia Ślusarska

Franciszek Szumny

Pracownia Stolarska

Henryk Czarnecki

Pracownia Modelarska

Wacław Didur

Pracownia Malarska

Marek Jarosz

Pracownia Akustyczna

Zbigniew Zawiślak

OPERA KRAKOWSKA

ul. Lubicz 48, 31-512 Kraków
tel.: (48 12) 628 91 01, fax: (48 12) 628 91 03
e-mail: opera@opera.krakow.pl
www.opera.krakow.pl

SPRZEDAŻ I REZERWACJA BILETÓW

KASY BILETOWE (prowadzą sprzedaż na wszystkie spektakle)

SCENA OPEROWA

Teatr im. J. Słowackiego, pl. św. Ducha 1

kasa czynna:

poniedziałek, piątek, sobota: 10.00 - 13.00, 16.00-19.00

worek, środa, czwartek: 13.00-18.00

niedziela: 12.00-19.00

tel.: (48 12) 421 16 30

SCENA przy ul. Lubicz 48

kasa czynna

od wtorku do piątku: 10.00-13.00, 16.00-19.00

sobota: 16.00-19.00 (gdy jest spektakl)

10.00-14.00 (gdy nie ma spektaklu)

tel.: (48 12) 421 42 00

REZERWACJA

Biuro Obsługi Widza (rezerwacja biletów indywidualnych i zbiorowych)

czynne od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00

tel.: (48 12) 628 91 13, 628 91 15, fax: (48 12) 628 91 11

e-mail: bilety@opera.krakow.pl

„OPERA KRAKOWSKA” w Krakowie

Archiwum

ul. Lubicz 48, 31-512 Kraków

tel. 012 29 66 188, fax 012 29 66 103

Redakcja programu
Katarzyna Brykowicz

Tłumaczenie na język angielski
Dagmara Jakubowska

Opracowanie graficzne, skład i łamanie
Dariusz Bębnowski

Druk
Drukarnia M8 w Krakowie

Sponsor Opery Krakowskiej

Bank Przemysłowo-Handlowy PBK SA

Partnerzy finansowi Opery Krakowskiej

Patronat medialny:

DZIENNIK POLSKI

TYGODNIK POWSZECHNY

